

Și El a venit la Ierusalim (2)

Duminica Floriilor: Intrarea Împăratului în Ierusalim

Roger Liebi

© Roger Liebi, Online începând de la: 18.04.2022, Actualizat: 18.04.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Duminica Floriilor: Intrarea Împăratului în Ierusalim

Duminica Floriilor, după cum vom vedea imediat, a fost preludiul celei de-a doua purificări a Templului. Titlul potrivit pentru această zi este „Intrarea Împăratului în Ierusalim”. Această zi a fost extraordinar de importantă. Domnul Isus spune în Luca 19, versetul 42: „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta!*” El numește această zi, adresându-Se Ierusalimului, „această zi a ta!”. Ce înseamnă asta? Era ziua Ierusalimului! Dar ce este atât de special în ziua Ierusalimului? Este vorba de a 173.880-a zi de la decretul regelui Artaxerxes, care la 14 martie 445 î.Hr. i-a dat lui Neemia permisiunea de a reconstrui cetatea Ierusalim, aflată în ruină.

A 173.880-a zi după acest decret era Duminica Floriilor, 6 aprilie 32 d.Hr. În această zi, Domnul Isus a intrat călare în Ierusalim în mod majestuos. Acest lucru s-a întâmplat ca împlinire a profeției din Daniel 9. Momentele din acest capitol s-au împlinit cu o precizie perfectă. În timp ce Ierusalimul zăcea în țărână și cenușă, Daniel a primit profeția că, de la rostirea cuvântului de reconstruire a Ierusalimului, va fi necesar să se aștepte 7 plus 62 de săptămâni-an, adică un total de 69 de săptămâni-an, până când Mesia va veni ca Prinț (Daniel 9.25). O săptămână-an nu înseamnă 7 zile, ci o „săptămână” de 7 ani.

În profeție, un an are 360 de zile. Acest lucru poate fi văzut foarte clar în Apocalipsa 11.2-3, unde 3,5 ani sunt echivalenți cu 1260 de zile, ceea ce, la rândul lor, înseamnă 360 de zile pe an. Deci, dacă calculăm cu lungimea corectă a unui an profetic de 360 de zile, cele 69 de săptămâni ale anului dau exact 173.880 de zile (69 x 7 x 360 de zile). Dacă numărăm numărul de zile de la 14 martie 445 î.Hr., data decretului lui Artaxerxe din Neemia 2 de reconstruire a Ierusalimului, până în *această zi a Ierusalimului*, în care Mesia a intrat ca Prinț, 6 aprilie 32 d.Hr., ajungem exact la 173.880 de zile. Desigur, trebuie să ținem cont de faptul că în această perioadă există o intercalare de 116 zile ale anului bisect.¹ În plus, trebuie să ținem cont de faptul că în istorie nu există anul 0 [zero]. În istorie, anul 1 î.Hr. este urmat de anul 1 d.Hr. În astronomie, însă, există un astfel de punct zero și, prin urmare, anul istoric 445 î.Hr. corespunde în astronomie cu anul 444 î.Hr. Concluzia acestui calcul este următoarea: ziua în care Domnul Isus a intrat în Ierusalim ca Prinț corespunde exact cu ziua care a fost prezisă în profeție.² Cu siguranță este clar pentru noi că Domnul Isus, când a fost născut în Betleem nu a venit încă ca prinț. Un prinț nu este așezat într-o iesele, dar în acea zi menționată mai sus, El a apărut ca un Prinț. Așa cum a fost prezis în Daniel 9.25. De aceea, Domnul Isus numește această zi: „*Această zi a ta*”, adresându-Se Ierusalimului. Aceasta era ziua Ierusalimului când El a intrat ca Împărat.

Pe vremea evangheliilor și a Domnului Isus, deci și pe vremea celui de-al doilea Templu, era stabilit exact ce psalm trebuia corul profesionist și orchestra leviților să cânte în Templu în fiecare zi a săptămânii. Aceste precizări pot fi găsite în Talmud³, în tratatul⁴ *Thamid 33b*. În ebraică, termenul *thamid* se referă la permanenta jertfă de ardere-de-tot de dimineață sau de seară.

Urmează câteva explicații generale despre zilele săptămânii: Duminica se numește în ebraică *jom rischon* (prima zi). Acest lucru corespunde cu relatarea despre creație: săptămâna creației începe cu ziua de duminică, prima zi. Luni este numită acolo *a doua zi*, marți *a treia zi*

și așa mai departe (compară cu Geneza 1):

- Duminică *jom rischon* (ziua întâi),
- Luni *jom scheni* (ziua a doua),
- Marți *jom schlischi* (ziua a treia),
- Miercuri *jom revii* (ziua a patra),
- Joi *jom chamischi* (ziua a cincea),
- Vineri *jom schischi* (ziua a șasea),
- Sâmbătă *jom shabbath* (nu ziua a șaptea, ci ziua de Sabat/de odihnă)

Așa se numesc zilele săptămânii și astăzi în ebraica modernă.

Este foarte important de reținut că zilele calendaristice iudaice încep la apusul soarelui din seara precedentă și se încheie la apusul soarelui din seara următoare. De exemplu, Leviticul 23.32 vorbește despre o zi ca având o durată „de la o seară la alta”. Pentru o mai bună înțelegere a acestui aspect, la sfârșitul cărții a fost adăugat un tabel sinoptic.

În prima zi a săptămânii (mai precis: în duminica după-amiază târzie), Domnul Isus a intrat în Ierusalim *în maiestate împărătească*. Chiar în acea zi, tocmai pentru că era duminică, a fost cântat Psalmul 24 în Templu, conform Thamid 33b. Această prevedere se găsește și în Septuaginta, cea mai veche traducere a Bibliei în limba greacă. Aceasta a fost realizată în secolul al III-lea î.Hr. de către iudeii din Alexandria, în Egipt.⁵ De aici reiese clar că acest obicei de a cânta anumiți psalmi zilnic în Templu, conform unui program săptămânal, era deja ancorat în iudaism în perioada precreștină.

În fiecare zi se cânta un psalm al zilei la arderea-de-tot de dimineață. Arderea-de-tot de dimineață era prima jertfă, care se aducea în jurul orei trei. În antichitate, ziua luminoasă de dimineață până seara era împărțită în 12 ore. Acest lucru însemna că durata unei ore se modifica în mod constant în decursul unui an. Acest lucru este foarte greu de înțeles pentru un occidental modern. În timpul Săptămânii Patimilor (în aprilie), afirmația *în jurul orei trei*, tradusă în ora de astăzi, însemna aproximativ ora 9 dimineața.⁶

Mai târziu, în timpul zilei, se aduceau celelalte jertfe (cele de bună voie și cele prescrise). Ultima jertfă din fiecare zi calendaristică era arderea-de-tot de seară. A fost prescrisă pentru aproximativ ora nouă (ceea ce înseamnă în aprilie, în jurul orei 15.00). Vedem că acestea sunt exact momentele de referință ale răstignirii. Domnul Isus a fost răstignit în jurul orei trei - adică în jurul orei 9 - și în jurul orei nouă - adică în jurul orei 15 - Și-a dat duhul și a murit.

În legătură cu jertfa de dimineață din în jurul orei 9, în prima zi a săptămânii, corul a cântat Psalmul 24 în curtea interioară din față a Templului. În versetul 6 se spune: „*Aceasta este generația celor care-L cheamă, a celor care caută fața Ta, Iacove! (Sela)*”. La „Sela”, corul a tăcut în timp ce a avut loc un interludiu instrumental. Ca vizitator al Templului, cineva putea reflecta asupra cuvintelor cântate până acum începând cu versetul 1 și, de asemenea, tocmai asupra ultimului verset: „*Aceasta este generația celor care-L cheamă, a celor care caută fața Ta*”. Acest verset se referă la cei care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu, cei care caută prezența Lui și vor să vină înaintea Lui ca închinători. După pauza muzicală vine textul

începând cu versetului 7:

Psalmul 24.7-10: Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei. Cine este acest Împărat al gloriei? Domnul cel tare și puternic, Domnul cel puternic în luptă. Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei. Cine este acest Împărat al gloriei? Domnul oștirilor, El este Împăratul gloriei. (Sela).

La final a urmat o altă *Sela*, de data aceasta ca epilog al orchestrei. Așa că a fost din nou un moment de reflecție.

Chiar în această zi, Domnul Isus a venit călare pe un măgar de pe Muntele Măslinilor, prin Valea Chedronului, la Ierusalim, la sfârșitul după-amiezii. Ierusalimul și locuitorii săi au fost chemați dimineața în Templu să-L întâmpine pe acest Împărat, să-L primească! Am văzut, însă, mai devreme în evanghelia după Luca că, atunci când ucenicii au început să-L laude pe Domnul ca Mesia-Împăratul,⁷ unii dintre farisei și mulțimea au intervenit. În Luca 19.38 este, de fapt, un citat din Psalmul 118.26. Psalmistul învățase cuvintele cu care trebuia să fie întâmpinat Mesia la venirea sa: *Baruch hada, beshem adonai. Baruch hada* înseamnă literal: *Binecuvântat este Cel care vine*, sau se poate traduce și prin: *Preamărit fie Cel care vine*.

Trebuie însă să se știe că *barukh ha-ba'* în ebraică este o expresie de sine stătătoare, care are de fapt sensul de *Bun venit!* În Israel, atunci când ești invitat undeva și te duci, mai întâi bați politicos la ușă. Apoi se deschide ușa și oamenii spun: *barukh ha-ba'* - adică: *Bine ați venit!* Când ucenicii au spus *barukh ha-melekh, ha-ba' beshem 'adonaj*, ei L-au primit ca Împărat cu un bun venit.

Fariseii, însă, I-au spus Domnului Isus: „*Mustră-Ți ucenicii!*” (Luca 19.39). Aici devine clară o rezistență puternică - întunericul din Ierusalim. De aceea, când Domnul Isus a văzut cetatea la intrarea Sa călare în ea, a plâns pentru ea!⁸ În acea zi solemnă 173.880, El a vărsat lacrimi asupra Ierusalimului, pentru că știa că mulțimea va urma pe liderii ostili. Cinci zile mai târziu aveau să-L respingă. Atunci mulțimile vor striga înaintea lui Pilat: „*Răstignește-L! Răstignește-L!*”. De aceea, Domnul Isus a mai spus: „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi.*” Da, dacă mulțimea nu ar fi fost oarbă, L-ar fi primit atunci cu adevărat ca Împărat! Dar, pentru că nu a fost așa, Domnul a anunțat distrugerea Ierusalimului, care avea să se întâmple în cele din urmă, așa cum a prezis, în anul 70. Vrăjmașii vor veni și vor face întărituri în jurul cetății, și o vor strânge din toate părțile și o vor face una cu pământul.⁹ Exact așa au făcut romanii. După un război oribil de 140 de zile, au ras Ierusalimul de pe fața pământului.

Este profund uimitor și înduioșător modul în care toate acestea corespund acestui psalm al zilei! De fapt, vom vedea imediat că așa a fost și în fiecare zi din această Săptămână a Patimilor. Psalmul care a fost cântat în jurul orei 9 dimineața corespundea exact cu ceea ce s-a relatat în evangheliile despre acea zi. Totul a fost pregătit cu precizie de Dumnezeu, chiar și în conformitate cu tradiția oamenilor: aceste cuvinte ale psalmului au fost menite să atingă conștiința și inima omului.

De fapt toți acești farisei, care au opus atâta rezistență, ar fi trebuit să se gândească: „Ce s-a cântat în această dimineață în Templu?”. „*Porți ale Ierusalimului, ridicați-vă capetele, ca să între Împăratul gloriei! Cine este acest Împărat al gloriei? Domnul oștirilor!*” Pentru Numele *DOMNUL oștirilor* în textul ebraic de bază este *YAHWE*¹⁰ al oștirilor. *YAHWE* este numele propriu al Dumnezeuului din Biblie și înseamnă *Cel etern* sau *Cel care nu se schimbă*. Din aceasta rezultă: Isus Hristos, Împăratul care a intrat în Ierusalim pe poarta cetății, este absolut veșnic, fără început și fără sfârșit. Omul din Nazaret a fost într-adevăr un om adevărat, dar în același timp și Dumnezeu etern!

Ce înseamnă de fapt „*Porți ale Ierusalimului, ridicați-vă capetele*”? Acest lucru poate fi bine ilustrat la Porta de aur. Această poartă este cea mai cunoscută dintre toate porțile cetății ale vechiului Ierusalim. Această poartă din estul Pieței Templului este astăzi închisă cu un zid, dar o suprastructură impunătoare poate fi văzută deasupra intrării.

O astfel de construcție arhitecturală se numea în ebraică *capul porții*. Porțile cetății, conform îndemnului psalmului, nu trebuiau să fie deschise doar prin simpla deschidere a canaturilor porții, ci chiar și suprastructura trebuia să fie înălțată! „*Ridicați-vă capetele, ca să între Împăratul gloriei.*” Termenul *porți* este la plural. Astfel, toate porțile din Ierusalim sunt chemate să se deschidă pentru venirea lui Mesia.

Aici, desigur, se pune întrebarea: Pe ce poartă a intrat Domnul călare în acel moment? Putem spune cu certitudine că El nu a trecut prin Poarta de est din timpul acela. Poarta de est a Templului, care a stat exact pe locul în care se află astăzi așa-numita Poartă de Aur¹¹, a avut o semnificație deosebită: prin această poartă, în ziua de Jom Kippur, țapul ispășitor era scos pentru a trece prin Valea Chedronului spre Muntele Măslinilor. De acolo a fost alungat în deșert.

Pe această poartă a fost scoasă și vițeaua roșie. Acesta a fost jertfa cea mai de bază a lui Israel. Fără jertfa vițelei roșii¹² nu se putea aduce nicio jertfă în Israel. Preoțimea trebuia mai întâi să fie curățită, pentru a putea aduce jertfe. Această curățire era posibilă doar datorită jertfirii vițelei roșii. Talmudul spune că de la Moise și până în anul 70 d.H., când Templul a fost distrus, doar nouă vițele roșii au fost jertfite. Aceasta a fost, prin urmare, o jertfă extrem de rară, care a furnizat de fiecare dată cenușa pentru curățire. Deci, prin această poartă, Poarta de Est, vițeaua roșie a fost adusă pe cel mai înalt punct al Muntelui Măslinilor, unde era un altar special pentru sacrificarea acestei vaci. De aceea este clar că, în mod normal, nu era permisă intrarea prin această intrare. De asemenea, intrarea era păzită în mod deosebit, pentru a nu se produce nicio profanare rituală. Este destul de evident că Domnul a trecut de la Muntele Măslinilor prin Valea Chedronului, pentru ca apoi prin poarta cetății de pe Ofel¹³ să meargă călare până la Ierusalim.

Ofelul este o secțiune scurtă a versantului muntelui care coboară spre sud într-o linie vizibil dreaptă imediat după Piața Templului. Cetatea lui David se învecinează cu Ofel, această primă porțiune imediat după Piața Templului. Acolo pe Ofel era o poartă a cetății. Prin această poartă se ajungea direct la Poarta Frumoasă.¹⁴ Această poartă era intrarea principală a poporului în Templu.

Mai există un alt aspect remarcabil: întotdeauna în prima zi a săptămânii (duminica), în sinagogile din țara lui Israel se citea din relatarea despre creație. Și anume, duminica s-a citit despre prima zi a creației și imediat s-au citit și versetele despre a doua zi. Luni se citea a doua zi a creației, iar apoi a treia, și așa mai departe.

Deci în prima zi au citit în sinagogi:

Geneza 1.1-5: La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Și pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor. Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut lumina, că era bună; și Dumnezeu a făcut despărțire între lumină și întuneric. Și Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineată: ziua întâi.

În prima zi, adică duminica, Dumnezeu a creat universul (*cerul*) și planeta Pământ. În al doilea verset, însă, citim despre un întuneric care se așternuse peste pământ. În acest întuneric, Dumnezeu a lăsat să strălucească lumina Sa: „Și Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!»”. În această zi, când s-a cântat Psalmul 24 și s-a citit începutul relatării despre creație, Domnul Isus a venit de pe Muntele Măslinilor. Muntele Măslinilor este situat în partea de est a Ierusalimului. În spatele acestui deal răsare soarele în fiecare dimineată. De pe Muntele Măslinilor a venit Cel care este adevărata Lumină și a intrat călare în această cetate plină de întuneric și de împotrivire față de Mesia.

În relatarea despre creație citim că Dumnezeu a făcut o separare între lumină și întuneric. Cuvântul ebraic pentru a separa (*le-havdil*) poate însemna a separa în spațiu dar și a separa abstract. În Geneza 1, sensul este de a separa abstract. Nu a existat niciun amestec de lumină și întuneric, care să trebuiască să fie separat mai întâi. Întunericul este de fapt nimic. Este pur și simplu absența luminii.

În consecință, nu a fost separat niciun amestec de lumină și întuneric. Lumina a strălucit în întuneric, iar Dumnezeu a făcut o *despărțire abstractă* între lumină și întuneric prin atribuirea cuvântului *zi* (ebraică *jom*) *luminii* și a termenului *noapte* (ebraică *lailah*) *întunericului*.

De aici învățăm un lucru de o importanță fundamentală: Dumnezeu face distincții conceptuale foarte clare. Vedem astăzi cum, în societatea post-creștină în care trăim în Europa și America de Nord, acești termeni sunt confunzați și amestecați în mod deliberat. Astfel, multe lucruri sunt numite drepte, care sunt de fapt nedrepte și, pe de altă parte, multe lucruri sunt defăimate ca nedrepte, care sunt de fapt drepte. De aceea, Isaia 5.20 spune:

Isaia 5.20: Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care socotesc întunericul drept lumină și lumina drept întuneric, care dau amarul drept dulce și dulcele drept amar!

De asemenea este important ca creștinii să facă distincții conceptuale foarte clare în limbajul și în gândirea lor. Lucrurile care nu se potrivesc nu trebuie amestecate. Prin urmare, este în general important să se folosească termeni clari și curați în limbaj. Dumnezeu ne învață acest

lucru încă de la început în Cuvântul Său desăvârșit.

Vedem în întâmplarea din Duminica Floriilor cum într-unerul s-a întors împotriva Domnului Isus, căci fariseii au cerut ca Domnul să-i mustre pe ucenicii care L-au primit ca Mesia. Cu toate acestea, Domnul a răspuns:

Luca 19.40: Vă spun, dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.

Este destul de impresionant ce s-a întâmplat acolo: Împăratul, Mesia, a venit în cetatea Sa în ziua Ierusalimului. De asemenea, este impresionant modul în care Dumnezeu a călăuzit tradiția în iudaism, astfel încât în ziua potrivită s-a citit ceea ce trebuia în sinagogă și în Templu. Acest lucru atestă în mod concret suveranitatea lui Dumnezeu. De aceea, El este capabil să ne vorbească nouă, oamenilor, chiar și prin circumstanțe și evenimente!

Aceste informații despre zilele creației a fost transmise în Talmudul babilonian, în tratatul *Tha'anith 4,2-3*.

În ceea ce privește cronologia evenimentelor din Săptămâna Patimilor, următoarea constatare este foarte decisivă: numai în evanghelia după Marcu putem vedea cu exactitate ce a avut loc în fiecare zi. Numai acolo se precizează - și în mod destul de consecvent - ce a avut loc în fiecare zi a săptămânii.

Extras din „*Und Er kam nach Jerusalem*”, Editura Nehemia, Ediția 2020, pag. 9-22.

www.edition-nehemia.ch

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nu sunt 119, deoarece corecția cu zile bisecte necesită din nou o corecție, pentru ca trecerea la anul solar să fie compensată. În calendarul gregorian există o excepție la fiecare 400 de ani fără o zi bisectă; prin urmare, în această perioadă nu există 119, ci doar 116 zile bisecte. O expunere foarte detaliată a calculului celor 69 de săptămâni-an ale lui Daniel se găsește în primul capitol al cărții: *Jerusalem - Hindernis für den Weltfrieden?*, Roger Liebi.

[2] În cartea *Die Zeit hat sich erfüllt*, publicată de Editura Nehemia, veți găsi o cronologie a timpului de la Creație până în zilele noastre, care este în concordanță cu toate datele din Vechiul Testament.

[3] Talmudul este o colecție de interpretări ale rabinilor antici. El arată modul în care Vechiul Testament a fost aplicat în practică și conține tradiții suplimentare interesante din iudaismul viu.

[4] Talmudul este împărțit în mai multe tratate.

[5] În această traducere, în titlul Psalmului 24 se adaugă că acest psalm este pentru prima zi a săptămânii. Acest lucru a fost transmis în iudaism până astăzi. În »*Siddur*« - o carte de rugăciune iudaică - Psalmul 24 este prescris pentru a fi recitat în prima zi (duminică).

[6] La orele din calendarul evreiesc trebuie adunate șase ore, pentru a le transfera în calculul de timp pe care îl folosim noi. În evanghelia după Ioan, însă, orele sunt numărate de la miezul nopții. Această metodă de numărare corespunde sistemului de timp pe care îl folosim noi astăzi.

[7] „... spunând: »Binecuvântat fie Împăratul care vine în Numele Domnului«” (Luca 19.38).

[8] Vezi Luca 19.4.

[9] Vezi Luca 19.43.

[10] În multe traduceri ale Bibliei cuvântul JAHWE este tradus cu DOMNUL.

[11] În această Poartă de Aur închisă - care, apropo, datează din perioada bizantină (secolele IV-V d.Hr.) - se mai găsesc încă în interiorul clădirii porții stâlpii de poartă originali. Sunt doi monoliți, unul de 3,5 m înălțime, iar celălalt de 4,5 m. Acești stâlpi de poartă ai fostului Templu iudaic datează cel puțin din vremea lui Neemia (vezi Neemia 2-3).

[12] Vezi Numeri 19.1-22; Evrei 9.13.

[13] Poarta cetății de pe Ofel este situată chiar sub zidul sudic al pieței Templului.

[14] Vezi Faptele apostolilor 3.